

Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej (pierwsza izba) z dnia 19 września 2006 r. — Vienne i in. przeciwko Parlamentowi

(Sprawa F-22/06) ⁽¹⁾

(Odmowa wsparcia przewidzianego w art. 24 regulaminu pracowniczego — Przeniesienie uprawnień emerytalnych nabytych w Belgii — Niedopuszczalność)

(2006/C 261/68)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Philippe Vienne (Bascharage, Luksemburg) i inni (przedstawiciele: G. Bounéou i F. Frabetti, avocats)

Strona pozwana: Parlament Europejski (przedstawiciele: F. De Wachter, M. Mustapha-Pacha i K. Zejdova, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Wniosek o uchylenie decyzji Parlamentu Europejskiego oddalającej wnioski o wsparcie złożone przez skarżących w związku z przeniesieniem ich uprawnień emerytalnych nabytych w Belgii oraz wniosek o odszkodowanie

Sentencja postanowienia

1) Skarga zostaje odrzucona jako oczywiście niedopuszczalna.

2) Każda ze stron poniesie własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 108 z 6.5.2006 r.

Skarga wniesiona w dniu 21 lipca 2006 r. — Duyster przeciwko Komisji

(Sprawa F-80/06)

(2006/C 261/69)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Tineke Duyster (Oetrange, Luksemburg) [przedstawiciel: W.H.A.M. van den Muijsenbergh, avocat]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- uznanie skargi za dopuszczalną lub ewentualnie za w części dopuszczalną;
- uchylenie decyzji organu powołującego z dnia 22 grudnia 2005 r. i z dnia 11 maja 2006 r. lub ewentualnie ich częściowe uchylenie;
- stwierdzenie, że żadna zasada prawna nie stoi na przeszkodzie temu, by skarżąca mogła żądać, aby jej urlop wychowawczy został odwołany na podstawie art. 2 ogólnych przepisów wykonawczych do art. 42a regulaminu pracowniczego w sprawie urlopu wychowawczego;
- stwierdzenie, że strona pozwana nie przedstawiła żadnego skutecznego dowodu ani skutecznego zarzutu na to, że skarżąca nie jest czynna zawodowo;
- stwierdzenie, że strona pozwana nie przedstawiła żadnego argumentu za tym, by pozbawić skarżącą korzyści związanych ze statusem aktywnego zatrudnienia;
- ewentualnie, stwierdzenie, że żadna zasada prawna nie sprzeciwia się temu by strona pozwana przeprowadziła równowagę interesów, zastosowała art. 2 ust. 4 ogólnych przepisów wykonawczych i na tej podstawie wydała decyzję odnośnie do odwołania urlopu wychowawczego;
- ewentualnie, uwzględnienie w części jednego lub kilku wymienionych wyżej żądań;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania, w tym kosztami pomocy prawnej dotyczącej decyzji wydanej w następstwie wniosku skarżącej z dnia 6 grudnia 2005 r.

Zarzuty i główne argumenty

W ramach spraw F-51/05 ⁽¹⁾ i F-18/06 ⁽²⁾ skarżąca zakwestionowała już okoliczność udzielenia jej przez Komisję urlopu wychowawczego na okres od dnia 1 listopada 2004 r. do dnia 30 kwietnia 2005 r., a następnie ustalenia pismem z dnia 17 listopada 2005 r. daty rozpoczęcia urlopu wychowawczego na dzień 8 listopada 2004 r.

W dniu 6 grudnia 2005 r. skarżąca złożyła wniosek na podstawie art. 90 ust. 1 regulaminu pracowniczego oraz ogólnych przepisów wykonawczych w zakresie urlopu wychowawczego. Wniosła o odwołanie urlopu wychowawczego, o którym mowa w piśmie organu powołującego. W dniu 22 grudnia 2005 r. organ powołujący uznał ten wniosek za niedopuszczalny. Skarżąca złożyła zatem w dniu 14 lutego 2006 r. zażalenie na decyzję z dnia 22 grudnia 2005 r. na podstawie art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego. W dniu 16 maja 2006 r. w decyzji składającej się zaledwie z kilku zdań organ powołujący uznał również zażalenie za niedopuszczalne.

Na poparcie swej skargi na decyzje o niedopuszczalności skarżąca podnosi w szczególności: i) błędy w ocenie stanu faktycznego zawarte w decyzjach; ii) naruszenie treści i przesłanek art. 90 ust. 1 i 2 regulaminu pracowniczego; iii) sprzeczności; iv) brak jasności decyzji; v); naruszenie treści i przesłanek art. 42a regulaminu pracowniczego; vi) naruszenie treści i przesłanek art. 2 ogólnych przepisów wykonawczych; vii) naruszenie orzecznictwa; viii) naruszenie treści i przesłanek art. 25 regulaminu pracowniczego; ix) naruszenie zasad proporcjonalności, uzasadnionych oczekiwań, równości traktowania i pewności prawa, jak również naruszenie zasady równowagi interesów, nieprzestrzeganie obowiązku informowania przez pracodawcę oraz naruszenie zasady dobrej administracji; x) brak dowodu na potwierdzenie organu powołującego, iż treść wniosku przedstawionego przez skarżącą wchodzi już w zakres sprawy F-51/05.

Skarżąca przedstawia również argumenty, z uwagi na które można jej zdaniem orzec na jej korzyść w przedmiocie wniosku. Podnosi zwłaszcza, iż zaistniała nowa sytuacja uzasadniająca złożenie nowego wniosku (nawet ze skutkiem wstecznym), treść i przesłanki art. 42a regulaminu pracowniczego, treść ogólnych przepisów wykonawczych, a w szczególności art. 2 ust. 4 tych przepisów, treść art. 35, 36, 59 i 62 regulaminu pracowniczego, jak również przywołanych wyżej zasad prawnych, pkt x).

(¹) Dz. U. C 217 z 3.9.2005 r. (sprawa zarejestrowana początkowo w Sądzie Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich pod nr T-249/05, a następnie przeniesiona do Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej postanowieniem z dnia 15.12.2005 r.).

(²) Dz. U. C 154 z 1.7.2006 r.

Skarga wniesiona w dniu 21 lipca 2006 r. — Duyster przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa F-81/06)

(2006/C 261/70)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Tineke Duyster (Oetrange, Luksemburg) (przedstawiciel: W.H.A.M.. van den Muijsenbergh, avocat)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie dopuszczalności skargi w całości;
- uchylene decyzji organu powołującego z dnia 8 listopada 2005 r. i 11 maja 2006 r.;
- zasądzenie na rzecz skarżącej odszkodowania i zadośćuczynienia za poniesione szkody i krzywdy;
- ewentualnie uwzględnienie powyższych żądań w całości bądź części lub wydanie orzeczenia uwzględniającego w całości lub w części żądania podniesione przez skarżącą w dniach 5 i 13 lipca 2005 r.;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W ramach postępowania w sprawach F-51/05 (¹) i F-18/06 (²) skarżąca zakwestionowała już okoliczność, iż pierwotnie Komisja przyznała jej urlop na wychowanie dziecka w terminie od dnia 1 listopada 2004 r. do dnia 30 kwietnia 2005 r. a następnie, pismem z dnia 17 listopada 2005 r., określiła początek tego urlopu na dzień 8 listopada 2004 r.

W powyższych postępowaniach skarżąca zaskarżyła decyzje, w których Komisja odrzuciła jako niedopuszczalne jej żądanie odszkodowania i zadośćuczynienia na podstawie art. 228 WE i art. 90 ust. 1 regulaminu pracowniczego oparte na niemal 50 zarzutach dotyczących zaniedbań służb Komisji, podniesionych przez skarżącą.

W uzasadnieniu skargi na decyzje w sprawie odrzucenia jej żądań przez Komisję jako niedopuszczalnych skarżąca podnosi m.in.: (i) błędność okoliczności faktycznych służących za podstawę wydania zaskarżonych decyzji, (ii) naruszenie treści oraz sensu i celu art. 90 ust. 1 i 2 regulaminu pracowniczego, (iii) sprzeczności, (iv) niezrozumiałość decyzji, (v) okoliczność ich organ powołujący dokonał błędnej interpretacji lub błędnie zastosował orzecznictwo dotyczące art. 288 WE i art. 90 regulaminu pracowniczego, (vi) okoliczność, iż organ powołujący powoływał błędne argumenty, (vii) naruszenie zasady proporcjonalności, zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań, zasady równego traktowania i zasady pewności prawa oraz naruszenie zasady równoważenia interesów stron, naruszenie obowiązku informacyjnego spoczywającego na pracodawcy, naruszenie zasady dobrej administracji i naruszenia prawa do sądu.

(¹) Dz.U. C 217 z 3.9.2005 (sprawa została początkowo wpisana do rejestru Sądu Pierwszej Instancji pod numerem T-249/05 i następnie przekazana Sądowi do spraw Służby Publicznej postanowieniem z dnia 15 grudnia 2005 r.).

(²) Dz.U. C 154 z 1.7.2006